

MEKHITAR GARABEDIAN

YOUNG MAN BLUES

20.02.2010 - 28.03.2010

NEDERLANDSE TEKST

Het werk van Mekhitar Garabedian (°1977, Aleppo, Syrië) kan beschouwd worden als een continue graaftocht naar zijn persoonlijke en complexe identiteit als immigrant, een onderzoek dat meteen ook het begrip 'afkomst' in het algemeen onder de loep neemt. Garabedian werd in Syrië geboren, maar heeft Armeense wortels: zijn familie ontvluchtte in 1915 de Armeense genocide en in 1981 de Libanese burgeroorlog door naar België te immigreren. Hij woont sinds zijn jeugd in België, maar draagt zijn verleden als tweede en derde generatie immigrant ontegensprekelijk met zich mee. De individuele herinnering aan zijn afkomst, beladen met statische beelden uit een ver verleden, tracht hij keer op keer weer te vertalen (vaak heel letterlijk) naar een voortdurend in beweging zijnde heden. Met behulp van tal van media zoals tekst, fotografie, klank, neon, publicatie, video en installatie kan dit individuele vertrekpunt zich op zijn beurt nestelen in een nieuw collectief verhaal.

Garabedians persoonlijke familiegeschiedenis kan dus vanuit een meer universeel standpunt bekeken worden, één waarin wij allen multiculturele mensen zijn, bestaande uit een onbeperkt aantal identiteiten. Garabedian verhaalt het perspectief van de ander (in onszelf): niet door ons te dwingen er voor open te staan, maar door ons uit te nodigen er zonder meer bij stil te staan.

Hij betreft ons in zijn zoektocht naar het verbeelden van het idee van de identiteit, de taal, en het fysieke en mentale migreren doorheen plaatsen. Zo wordt evenzeer de interactie van het kunstwerk met de toeschouwer centraal gesteld.

De tentoonstelling, *Young man blues*, bestaat uit een intuïtieve assemblage van kunstwerken waarbij ieder werk op een specifiek moment in tijd en ruimte ontstaan is. Toch vormt het een bevattelijk geheel waarbij de kunstenaar meermaals door middel van zowel taal als symboliek uiting geeft aan de typische 'thuisloosheid' die we terugvinden bij de Armeense diaspora: het gevoel telkens te moeten kiezen tussen twee verschillende posities, maar er in realiteit nooit in slagen de afstand tussen beide plaatsen te overbruggen om zo werkelijk de rust vinden ergens te aarden.

Werken in de tentoonstelling:

De neoninstallatie, *Young man blues, neon*, vertelt ons het volgende: 'A young man ain't nothin' in the world these days', een zin uit het gelijknamige nummer van de jazz muzikant Mose Allison. Tegelijkertijd weerklinkt de stem van Garabedian zelf in een 94 minuten durende a capella. Onwillekeurig roept deze herinterpretatie een beeld op van een jongeman die naarmate de klankband vordert en het tempo alsmaar intenser wordt, steeds verder in zijn eigen gedachtegang verloren loopt –gestadig de toekomst tegemoet.

Verder werden nog twee tekstuele werken rechtstreeks op de muur neergeschreven:

Words, recollected (February 2010) is een lijst van Armeense woorden in het Latijnse alfabet: het tastbare resultaat van een associatief denkspel, ontsproten uit Garabedians herinnering van de Armeense taal. In *Fig. a, a comme alphabet (February 2010)* lezen we het Armeense alfabet van 'a' tot 'z': een zorgvuldig opgelegde stijloefening, gebaseerd op een proces van constante conditionering. Dergelijk gebaar van het tekenen van muren met de Armeense taal krijgt een repetitief karakter binnen zijn praktijk, wat ons het idee geeft dat hier een angst voor het zomaar vergeten van zijn 'moedertaal' mee gepaard gaat. Of, wil hij hier misschien net het besef van 'het taalgebruik' op zich beschermen – als de taal die een vaak onderschatte, maar essentiële leidraad doorheen ieders leven weeft?

De publicatie, *Yavreeges hokeet seerem*, werpt een blik op de alledaagse ruimte rondom hem aan de hand van foto's en filosofische citaten, een speelse combinatie van beeld en verbeelding, van wat een huis of thuis voorstellen kan, eender waar. Zo toont hij ons de intimiteit van zijn beslapen, nog warme bed, de herinnering aan een passant (want per toeval vastgelegd op foto), de beslotenheid van de nauwe gangen die hij daags doorloopt, of de donkerte van een bijna lege klerkast.

Het geheel is ontstaan vanuit een secure selectie uit zijn beeldarchief en vertelt een boodschap die door het aanvangende citaat van Boris Mikhailov kernachtig samengevat kan worden. Deze handelt over het standpunt die de fotograaf dient in te nemen en het idee dat de kracht van het vastleggen van een eenvoudig, maar eerlijk beeld, sterker is dan het najagen van hét allergrootste gebaar.

Gifts, T-shirts is een installatie met reeds afgeleefde t-shirts die, net zoals *May 2002 (calendars)* en *January 2001 (calendars)*, refereren naar de Armeense cultuur en zijn nationale kleuren. Het geheel heeft iets weg van een Armeense vlag die verkleurd en windstil aan het koord hangt. Als geschenk staan ze symbool voor een vanzelfsprekende liefde voor het land van herkomst, die middels het doorkruisen van de Amerikaanse kledingindustrie, Fruit of the loom, een tweede thuis vond in zijn klerkast.

Tenslotte nog het kleine werkje *Fig.* dat er op zichzelf in slaagt een lege muur geheel te vullen. Deze door hem veelgebruikte eindnoot in publicaties vervult in deze ruimte de functie van een 'start' noot voor het maken van nieuwe referenties. Het valt dus moeilijk te interpreteren naar waar hij hiermee juist verwijst, maar hoe maken we iets wat plaatsloos is – zoals de 'non-locatie' van de identiteit van een vreemdeling – hoe dan ook noembaar? Dergelijke vraag kan enkel beantwoord worden met een stilte, of een lege muur. Dit maakt het verlangen voor de kunstenaar dit toch te verbeelden – en het verlangen voor de bezoeker open te staan voor deze verbeelding – misschien wel des te groter.

MEKHITAR GARABEDIAN

YOUNG MAN BLUES

20.02.2010 - 28.03.2010

ENGLISH TEXT

The work of Mekhitar Garabedian (b. Aleppo, Syria, 1977) can be seen as a continuous journey of excavation into his personal and complex identity as an immigrant, an investigation that immediately also shines light on the concept of 'descent' in general. Garabedian was born in Syria, but has Armenian roots. His family fled the Armenian genocide in 1915 and in 1981, during the Lebanese civil war, they moved on to Belgium. He has lived in Belgium since he was a child, but as a second and third-generation immigrant, he indisputably carries his past with him. Again and again, Garabedian attempts to translate (often quite literally) the individual remembrance of his heritage, laden with stately images from a long-ago past, into a present that is continually in motion. With the help of the languages of media, including text, photography, sound, neon, publications, video and installations, this individual starting point in turn nestles itself in a new collective narrative.

Garabedian's own family history can consequently be seen from a more universal perspective, one in which we are all multicultural people, comprised of an unlimited number of identities. Garabedian relates the perspective of the other (in ourselves) not by forcing us to be open to it, but by inviting us to take pause, as a simple matter of course. He engages us in his journey of reconnaissance, into an expression of the idea of identity, language, physical and mental migration through places, so that ultimately, it is the interaction of a work of art with its observer that becomes central.

Young Man Blues, is an exhibition comprised of an intuitive assemblage of works, each of which was created in a specific time and space. They nonetheless form a lucid whole, in which the artist, by means of both language and symbolism, repeatedly gives expression to the typical 'homelessness' found in the Armenian diaspora: the feeling of always having to choose between two differing positions, but in reality never being able to succeed in bridging the distance between two places, in order to find the peace of mind to truly feel at home – somewhere.

Works in the exhibition:

The neon installation, *Young Man Blues, Neon*, tells us, 'A young man ain't nothin' in the world these days', a sentence from the song of the same name by jazz musician Mose Allison. At the same time, for 94 minutes, we hear Garabedian's voice, a capella. This reinterpretation inadvertently evokes an image of a young man who, as the sound track progresses and the tempo becomes increasingly intense, becomes ever more deeply lost in his own thoughts, steadily moving towards the future.

Two additional text works have been written directly on the wall. *Words, Recollected (February 2010)* is a list of Armenian words in Roman letters: the tangible result of an associative mental game, originating in Garabedian's memory of the Armenian language. In *Fig. a, a comme alphabet (February 2010)*, we read the Armenian alphabet, from 'a' to 'z': a carefully executed exercise in style, based on a process of consistent, perpetual conditioning. This gesture, of drawing on walls in Armenian, currently takes a repetitive character in Garabedian's artistic practice, which here gives us the idea of a fear of simply forgetting his 'mother tongue'. Or, perhaps he wants to protect the awareness of 'the use of language' – as the language that is often underestimated, but which weaves an essential guideline through everyone's life.

The publication, *Yavreeges hokeet seerem*, illuminates the everyday space that surrounds Mekhitar Garabedian, by way of photographs and philosophical quotations, in a playful

combination of image and imagination, of what a house or a home might represent, wherever it might be. He shows us the intimacy of his slept-in, still warm bed, the memory of a passer-by (coincidentally recorded in a photograph), the closed character of the narrow corridors that he walks through each day, or the darkness of a nearly empty clothes closet. The whole is created from a self-assured selection from Garabedian's image archives, conveying a message that can be poignantly summarized in the leading quotation from Boris Mikhailov. It deals with the standpoint that a photographer should take and the notion that the power of recording a simple, but honest image is stronger than hunting after the ultimate gesture.

Gifts, T-shirts is an installation of worn-out T-shirts that, like *May 2002 (calendars)* and *January 2001 (calendars)*, refer to the Armenian culture and its national colours. The whole installation has something of a suggestion of a faded Armenian flag that for lack of wind hangs unmoving on a chord. Like a gift, the t-shirts stand as a symbol of the love for one's land of origin that is taken for granted and which, by way of traversing the American clothing industry and the Fruit of the Loom trademark, found a second home in Garabedian's wardrobe.

Finally, there is the small work, *Fig*: which, all on its own, succeeds in completely filling an empty wall. In this space, what is frequently used as a closing note in Garabedian's publications serves as a starting note for the creation of new references. It is therefore difficult to interpret precisely what the artist is referring to. How do we make it possible to give a name to something that is 'placeless', such as the 'non-location of a foreigner's identity? Such questions as this can only be answered by silence, or by an empty wall. It is perhaps this that makes the artist's desire to express it – and the visitor's desire to be receptive to this expression – all the greater.